

skatningen til Stat og til Kommuner en Uret imod Landejendommene og de industrielle Ejendomme, idet disse Arter af Ejendomme i Modsætning til alle andre Ejendomme (navnlig Ejendomme alene til Beboelse) faa et Skattepaalæg af mange Hundrede Tusinde Kroner flet og ret af Løspregenstande.

Endelig vil det neppe kunne findes rigtigt, at Værdien af Landejendomme ifølge Landstingets Forslag foreskrives at skulle ansættes ikke efter de enkelte Ejendommers virkelige Tilstand, men efter den Driftstilstand, hvori Burderingsmændene formene, at paagældende Ejendom burde have været. Hvor Forholdet er det, at en Ejendoms flette Driftstilstand skyldes Ejerens Egegholdighed, vilde der vel være mindre at sige dertil, men da det jo er en veltkendt Sag, at i de allerfleste Tilfælde, hvori en Ejendom er i en flet Drift, skyldes dette fattige Raar hos Ejerer, turde det være meget betænkeligt yderligere at trykke en jaadan Ejendom med større Skatter, end dens virkelige forhaandenværende Værdi vilde medføre.

I Landstingets Lovforslag Nr. 2 foreslaas indført en Formue- og Indkomstskat til Staten, paa Grundlag af det saakaldte Indkomstilbeholdningsystem. Dette System gaar i Modsætning til det i Folketingets Forslag benyttede System, som tager Skatterne hos de enkelte Personer af de Formuer og Indkomster, som de have, ud paa at gribe og beskattede Indtægten, før den naar Personen, hvem den tilkommer. Dette gælder dog kun Indtægter, som hidrøre fra Formue, hvorimod man ogsaa ved Indkomstilbeholdningsystemet er ved al anden Indkomst nødsaget til at gaa over til en ganske almindelig personlig Indkomstskat af ganske samme Art som den i Folketingets Forslag foreslaaede, kun at Anvendelsen af en stigende Skala her nødvendigvis er udelukket, fordi en saadan paa Forhaand er udelukket ved alle Indtægter, hidrørende fra Formue, naar disse skulle beskattes efter Indkomstilbeholdningsystemet.

Som Følge heraf dele de i Landstingets Forslag foreslaaede Skatter sig i to Dele, en Skat af Indtægter, hidrørende fra Formue, og en Skat af alle andre Indtægter. Men ved nærmere Eftersyn viser det sig, at ikke en Gang ved Beskattningen af Indtægter, hidrørende fra Formue, har man været i Stand til at opretholde Indkomstilbeholdningsystemet, idet man ved alle Indtægter, hidrørende fra fast Ejendom, har set sig nødsaget til at hjælpe sig med en fuldstændig og tilmed ganske vilkaarlig Fiktion.

Lovforslagets § 2 bestemmer, at af al indtægtgivende Formue svares en Skat til Staten af 2 pCt. af Indkomsten. Men medens dette gennemføres med stor Konsekvens i en Række af Tilfælde, foreskrives der med Hensyn til faste Ejendomme, at Skatten skal udgøre 0,8 p. m. af hvert Tusinde Kroner af Ejendommens Værdi, hvilket svarer til 2 pCt. af en antagen Indtægt af 4 pCt. af Værdien. Man har opgivet at beskattede Ejendommens virkelige Indtægt og beskatter i Stedet derfor en rent fingeret Indtægt, som maaste er over, maaste under den virkelige Indtægt, og man stiller sig i saa Henseende ens over for alle Arter af fast Ejendom, Landbrugsejendomme, Beboelsesbygninger og Fabrikker, skønt det jo er veltkendt, at deres indtægtgivende Genstande ere meget forskellige fra hverandre.

Systemet i Lovforslaget gaar nu ud paa, at hver enkelt Kreditforening, Sparekasse, Bank, Aktieselskab o. lign. udreder under et ved Indbetaling til Statskassen den paa hele Beløbet af udbetalt eller tilskreven Rente eller af Udbytte faldende Skat og at paagældende Kreditforening, Sparekasse o. s. v. ved alle sine Rente- eller Udbytteudbetalinger fradrager Skatten hos hver enkelt, hvem der tilkommer Rente eller Udbytte, samt for faste Ejendommers Vedkommende paa, at Ejerer betaler hele Skatten for Ejendommens Vedkommende, altsaa baade af sin egen i Ejendommen indestaende Kapital og af sine Kredi-